

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

6 октомври 1982 година*

„Антидъмпингово мито върху ортоксилена”

По дело 307/81

Aluisse Italia SpA, via Vittor Pisani 31, Милано, за което се явява адв. Giuseppe Celona и адв. Gian Carlo Gabardini, avocats при Върховните съдилища на Италианската република, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Georges Margue, 20 rue Philippe-II

ищец,

срещу

Съвета на Европейските общности, за който се явява г-н Franco Giuffrida, съветник в правната служба на Съвета, със съдебен адрес в Люксембург при г-н H. J. Rabbuwe, Директор на правната служба на Европейската инвестиционна банка, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

и

Комисията на Европейските общности, за която се явяват нейните правни съветници, г-н Peter Gilsdorf и г-н Antonio Marchini-Camia, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Oreste Montalto, член на правната служба на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответници,

с предмет, в настоящата фаза на производството, допустимостта на иск, предявен на основание член 173, параграф 2 от Договора за ЕИО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 1411/81 на Комисията от 25 май 1981 г. за установяване на временно антидъмпингово мито върху ортоксилена (О-ксилен) с произход от Пуерто Рико и Съединените американски щати (ОВ L 141, стр. 29) и на Регламент (ЕИО) № 2761/81 на Съвета от 22 септември 1981 г. за установяване на окончателно антидъмпингово мито върху О-ксилен (ортоксилен) с произход от Пуерто Рико и Съединените американски щати (ОВ L 270, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н А. Touffait, председател на състав, г-н Mackenzie Stuart и г-н U. Everling, съдии,

---

* Език на производството: италиански.

генерален адвокат: г-жа S. Rozès,

секретар: г-н M. Dausès, докладчик,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 3 декември 1981 г., дружеството Alusuisse Italia SpA, Милано е предявило по силата на член 173, алинея 2 от Договора за ЕИО иск за отмяна на Регламент (ЕИО) № 1411/81 на Комисията от 25 май 1981 г. за установяване на временно антидъмпингово мито върху ортоксилена (О-ксилен) с произход от Пуерто Рико и Съединените американски щати (ОВ L 141, стр. 29), както и на Регламент (ЕИО) № 2761/81 на Съвета от 22 септември 1981 г. за установяване на окончателно антидъмпингово мито върху О-ксилен (ортоксилен) с произход от Пуерто Рико и Съединените американски щати (ОВ L 270, стр. 1).

2. Тези регламенти установяват съответно временно и окончателно антидъмпингово мито върху ортоксилена, попадащ под подпозиция 29.01 DI от Общата митническа тарифа и отговарящ на код по Nimeхе 29.01-65, с произход от двете посочени по-горе страни с изключение обаче на ортоксилена, изнасян от някои предприятия, посочени поименно. Регламентът на Комисията, приложим за период от четири месеца или до приемането от Съвета на окончателни мерки, подчинява пускането в свободно обращение на този продукт на предоставянето на гаранция, която отговаря на стойността на временното мито. Регламентът на Съвета, от друга страна, определя, *inter alia*, в каква степен сумите, гарантирани чрез временно мито са окончателно събрани.

3. Ищецът произвежда фталов анхидрид, предназначен за производството на фталови пластификатори и смоли. Основната суровина, необходима за това производство е ортоксилолът (ортоксилен), който се внася от ищеца като независим вносител, тоест, който не е свързан с предприятие производител или износител, *inter alia*, от Съединените Щати и от Пуерто Рико.

4. Тъй като Съветът и Комисията са повдигнали възражение за недопустимост на основание член 91, параграф 1 от Процедурния правилник, Съдът реши да се произнесе по допустимостта на това искане за отмяна, без да разглежда спора по същество.

5. Възражението, повдигнато от Съвета се състои в поддържане, че неговият регламент № 2761/81 е регламент с общо приложение и не засяга лично ищеца, който по силата на член 173, алинея 2 от Договора не е оправомощен да иска отмяната на подзаконов акт. Комисията, от своя страна, оспорва допустимостта на иска, доколкото е насочена срещу нейния регламент № 1411/81 за неспазване на срока, предписан от член 173, алинея 3 и се присъединява към доводите на

Съвета по отношение на допустимостта на иска, предявен срещу Регламента на последния.

6. Сигурно е, че Регламент № 1411/81 на Комисията има в основата си същия предмет като Регламент № 2761/81 на Съвета, тъй като двата акта установяват антидъмпингово мито върху един и същ продукт с произход от едни и същи трети страни. От това следва, че ако искът, доколкото е насочен към окончателния акт на Съвета, е недопустим поради неговото нормативно естество по отношение на ищеца, същият резултат важи и за временния акт на Комисията. Следователно е необходимо да се проучи дали настоящия иск за отмяната на двата регламента е допустим на основание член 173, алинея 2 от Договора.

7. Член 173, алинея 2 от Договора подчинява допустимостта на иск за отмяна, заведен от физическо лице, при условие че оспорваният акт, макар и взет под формата на регламент, в действителност представлява решение, което засяга ищеца пряко и лично. Целта на тази разпоредба е по-специално да не позволява на институциите на Общността, просто чрез избора на формата на регламент, да могат да изключат иска на физическо лице срещу решение, което го засяга пряко или лично, и така да уточни, че изборът на форма не може да промени естеството на акта.

8. Иск, заведен от физическо лице обаче не е допустим доколкото е насочен срещу регламент с общо приложение по смисъла на член 189, алинея 2 от Договора, като критерия за разграничаване между регламента и решението, съгласно установената съдебна практика на Съда, се състои в това дали въпросния акт има общо приложение или не. Следователно трябва да се прецени естеството на оспорваните актове, и по-специално правните последици, които целят да произведат или действително произвеждат.

9. В това отношение, трябва да се вземе предвид, че спорните регламенти имат за предмет да установят антидъмпингово мито върху целия внос на ортоксиден с произход от Съединените американски щати и Пуерто Рико, при определени изключения, предвидени за продуктите, които са изнасят от предприятия, които са посочени поименно. Тези мерки следователно представляват, що се отнася до независимите вносители, които за разлика от износителите, не са определени поименно в регламентите, мерки, които имат общо приложение по смисъла на член 189, алинея 2 от Договора, защото се прилагат за обективно определени положения и пораждат правни последици по отношение на категории лица, определени общо и абстрактно.

10. В тази връзка ищецът твърди, че макар оспорваните актове да са приети под формата на регламенти, всъщност представляват решения по отношение на него, тъй като вносителите на ортоксиден, които в същото време са потребители на това вещество, представляват затворена категория търговци с ограничен брой, и чиято самоличност е известна към датата на приемането на регламентите.

11. Този довод трябва да бъде отхвърлен. Както Съдът вече е констатирал, един акт не престава да бъде регламент, защото е възможно да се определи броят или дори самоличността на правните субекти, към които се прилага в даден момент, доколкото е установено, че това приложение се осъществява по силата на обективна правна или фактическа ситуация, определена от акта във връзка с неговата цел. Такъв е случаят за независимите вносители на ортоксиден. Налагането на антидъмпинговото мито, което произтича от прилагането на регламентите се извършва всъщност по отношение на тези вносители от страните, за които става въпрос, единствено поради тяхното обективно качество на вносител на този продукт. Следователно спорните регламенти представляват, по отношение на тях, актове с общо приложение по смисъла на член 189, алинея 2 от Договора, а не решения, които ги засягат пряко и лично.

12. В подкрепа на допустимостта на неговия иск, ищецът също твърди, че особеностите на процедурата, която води до приемането на антидъмпинговите регламенти, по-специално участието на различните заинтересовани страни в последователните фази на тази процедура, водят до заключението, че в случая става въпрос за индивидуални административни актове, които могат да се оспорват от физическите лица на основание член 173, алинея 2 от Договора.

13. Този довод трябва също да бъде отхвърлен, тъй като разграничението между регламент и решение може да се основава само на естеството на акта сам по себе си и правните последици, които произвежда, а не на процедурите по неговото приемане. Това решение е от друга страна в съответствие със системата от правни средства за защита, установена от правото на Общността, тъй като вносителите са оправомощени да обжалват пред националните съдилища индивидуалните актове, приети от националните органи за прилагането на регламентите на Общността.

14. На всички тези основания, трябва да се заключи, че оспорваните актове са регламенти, а не решения по смисъла на член 173, алинея 2 от Договора, така че искът трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

По съдебните разноски

Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Тъй като ищецът е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1. Отхвърля иска като недопустим.

2. Ищецът се осъжда да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 октомври 1982 година.

Подписи